

мения сайвантъ, дигаха пълнитъ стомни съ вода, прилепваха ги до устни, извърщаха нагоре глава и пиеха.

Отвреме навреме се появяваше единъ другъ човѣкъ, обикаляше навредъ тухларницата, спираше се при работниците и гледаше кой какво прави: това бѣше надзирателтъ. Той записа имената ни.

— Нѣма ли да има почивка? — рече нѣкой.

— На обѣдъ — отговори другъ.

— А колко има до обѣдъ?

— Още цѣль часъ.

Тъкмо тоя часъ бѣше най-тежкиятъ отъ всички работни часове. Никога досега азъ не знаехъ, какво значи часъ на безкрайна умора. Струваше ми се, ей сега ще политна, ще падна, и калъпътъ ще отхвъркне отъ рѣцетъ ми. Не, не може повече да се издържи! Та колко пѣти стана отиваме, вземаме пълни съ глина сандъчета, носимъ, изсипваме ги и се връщаме отново пакъ да вършимъ сѣщото. Нажежената пепель взе да пари по боситъ ни крака, ризитъ залепваха на гърбоветъ ни, лицата ни пламтѣха отъ червенина и потъ. Очитъ ни се уморяватъ отъ огненни свѣтлини и слънчевъ блѣсъкъ. Полето сякашъ е залѣно отъ разтопено сребро, а Стара-планина е станала бледо-пепелява отъ жегата.

— Бре, още малко, и ще пламна отъ пекъ!

— Обърнахме се на пържени кюфтета!

Работниците се шегуваха, защото дирѣха съ какво да се развличатъ: още малко и сякашъ за всички ще настѣпи единъ общъ и страшенъ слънчевъ ударъ. Но въ тоя мигъ на нетърпима мжка, нѣкой извика:

— Стой! Почивка! Обѣдъ!

Никога викъ не ме е възрадвалъ повече, отколкото тоя. Оставихме празнитъ калѣпи и отидохме подъ сайванта.

Тукъ бѣше друго. Прохладната сѣнка възвърна душитъ ни, които сякашъ бѣха готови да изкочатъ отъ насъ.